

Simon Gergolet

SVET SKOZI PRIZMO BLIŽNJEGA VZHODA

Bližnji vzhod je v zadnjem stoletju in predvsem v zadnjih desetletjih vedno bil ena izmed vročih točk na svetovnem zemljevidu. Vojsna v Zlatem, Iraku, Izrael in Palestina so bili in še vedno so stalno prisotni v dnevnikih in časopisih vsega sveta. Iran z jedrskim razvojem in karizmatičnim predsednikom Ahmadinejadom je novost leta 2006, ki pa je potencialno tako važna in obsežna, da lahko spremeni svet, kot ga sedaj poznamo.

Za neskončno vojno med Izraelom in Palestino se namreč skrivajo ZDA in Iran, oz. zahodni in arabski, islamski svet. Iran se hoče uveljaviti kot najmočnejša muslimanska država in Izrael po mnenju Ahmadinejada predstavlja nezaželenega tujca v palestinskem domu. V imenu vere in ugleda hoče zato "odsekati odvečni ud", ki pa je tehnološko in predvsem militaristično zelo napreden. Edine napade, ki so uspešno ranili izraelski ugled, je izpeljala gverila ali pa so bili teroristični napadi. Hezbo-lah je s krutim poletnim napadom dokazal, da se je okreplil in si postavil tako trdne postavke, da mu ne morejo do živega ne izraelska ne ameriška letala in da se izraelska vojska ne zdi več nepremagljiva. Razorožitev gverile na lastnem teritoriju se zdi nemogoča zaradi prevelikih nevarnosti, skrivališč in razsežnosti območja. Iran medtem podpira take napade in vnaša ter tihotapi novo, bolj napredno in močnejšo orožje v Sirijo in Libanon. Obenem s temi napadi na Izrael preusmerja pozornost nekaj tisoč kilome-

trov stran od svojih jedrskih central in razvoja nuklearnega orožja.

ZDA po drugi strani hočejo obdržati lastno moč na Bližnjem vzhodu, na ogromnem energetskem in petrolejskem skladišču. Oba predsednika Busha sta v ZDA z dvema vojnama pokazala, kako važno in nenadomestljivo je za Američane in njihovo ekonomijo to območje. Če bi Iran dogradil nuklearno orožje, bi postal de-

jansko gospodar tistega predela in trgovanja bi postala skoraj nemogoča, poleg tega bi lahko tako orožje uporabili, da bi uničili Izrael. Zanimivo je, da se Rusija in Kitajska nista strinjali s tem, da bi bilo treba preko OZN hudo kaznovati Iran zaradi kršitve pravil o jedrski tehnologiji in tako zaustaviti ali celo ukiniti Ahmadinejadov načrt.

Ravno Kitajska se v zadnjih letih predstavlja kot potencialno največji nasprotnik Američanov. Statistike jasno kažejo, da je njihova gospodar-

ska rast (letos je BDP narasel za približno 9%) izredna, primerljiva z zlatim obdobjem italijanske in nemške ekonomije v letih '50 in '60. Pred nekaj leti je zgledala Kitajska le območje, kjer si lahko zahodne družbe pridobijo poceni delovno silo, sedaj pa postaja vedno bolj zanimivo tržišče. Industrija se hitro, čeprav geografsko neenakomerno, širi, ključne točke v njenem napredku pa so predvsem zelo številčno prebivalstvo, ki se hitro prilagaja, in sprejemanje novega sistema, ki upošteva opustitev ukoreninjene komunistične ideologije in sprejemanje delno liberalnih načel. Glavna skrb države je pod takimi pogoji ta, da nudi lastnim podjetjem dovolj energije, da se lahko ta odlični trend nadaljuje. Bližnji vzhod sedaj zgleda tudi zanje enak zaklad kot je za ZDA.

V SNegu

SKROMNOST IN TRDO DELO

Pogovor s športnim novinarjem Brankom Lakovičem

Branko Lakovič je ime, ki odmeva v kulturnem in športnem svetu naše zamejske realnosti. Mogoče smo zanj slišali le posredno in mimogrede, verjetno smo ga že velikokrat srečali in le kimaje pozdravili, saj se (kdo je že ta gospod?) vseprisotno pojavlja na tekmah in prireditvah z neločljivim spremstvom fotoaparata. Upajmo, da bomo v sledečih vrsticah prepoznali plemenito in energično dušo predanega športnega časnikarja, ki je celo življenje utopljen v poročanje o podvigih naših šampionov in obeleževanje manj uspešnih trenutkov zamejskega športa. Predstavlja se s tekočim jezikom in vedrim obrazom, vseobsegajočo razgledanostjo ter neverjetno razpoloženostjo. Vprašali se boste: "Kako je mogoče, da se nekdo tako pozitivno, ponižno in zadovoljno ukvarja s športnim novinarstvom že štirideset let in njegove misli še vedno kar mrgolijo od novih zamisli in idej?" Žal boste ostali nad njegovim odgovorom razočarani, saj bo preprost in jasen. "Nič posebnega, mi je pač všeč", pravi Branko, in prav tu je čar njegove plemenitosti: skromnost in trdo delo, ki nimata primerjave...

➤ Gospod Branko, slišali smo o neverjetnih dosežkih spletne strani Slosport.org, a pred tem bi rad kaj zvedel o vas. Saj že vemo za vašo košarkarsko kariero, a povejte nam kako zanimivost...

➤ Najprej sem se preizkušal v nogometu v nekem italijanskem tržaškem društvu. Bilo je pred tekmo proti proseškemu Primorju, ko vodstvo moje ekipe ni želelo odigrati srečanja zaradi slovenskega imena. Moja odločitev je bila jasna in neomajna: konec! Tako sem začel igrati košarko in razvilo se je, kot se pač je...

➤ Ja, prosim, povejte nam kaj je temu sledilo!

➤ Nič, po nekajletnem garanju na igrišču sem se pri štiriin-dvajsetih preselil na trenersko klop. Medtem sem leta 1965 ustanovil košarkarsko aktivnost pri Boru, ki se je kasneje uspešno razvijala. Treniranje sem sicer kasneje opustil zaradi poklica, vedno pa mi pravijo, da je bila košarka moj življenjski moto.

➤ A ste po poklicu prav športni novinar?

➤ Seveda, začel sem s honorarnim dopisovanjem športnih dogodkov za Primorski dnevnik že na višji šoli in se nad tem strastno navduševal. Nato sem vstopil v športno uredništvo časopisa in tam delal celih 42 let, vse do upokojitve pred dvema letoma.

➤ Res neverjetno, kaj takega še nisem slišal! A bi lahko našteali svoja dela poleg rednega dopisovanja?

➤ Seveda, leta 1995 je izšla knjiga "30 let naše košarke 1965-95", tri leta zatem "Velika knjiga slovenskih športnih iger" v sodelovanju z Magajno in Pavletičem, nato še temeljito raziskovalno delo "Naši azzur-

ri" in leta 2002 knjiga "Jadran 25" (soavtor Sergio Tavčar). Leta 2005 smo dokončali delo "40 let košarke (soavtorja Saša Rudolf in Niko Štokelj) in istega leta še "Športno društvo Breg 40" (soavtorji: Goran Čuk, Borut Klabjan in Ksenja Slavec). Poleg tega sem sestavil še deset izdaj "Zbornika slovenskega športa v Italiji" in celo vrsto Jadranovih brošur. Zadnja leta pa še spletna stran Slosport – res nimam miru!

➤ Spravljate me res v neprijetno zadrego. Same izdaje pričajo o vaše življenjskem uspehu! Nam lahko kaj poveste o Zborniku, ki ga vsi športniki napeto čakamo iz leta v leto?

Zgoraj: spletna stran slosport.org (foto A. Černič).

► Zdi se mi, da je bila ta zamisel izredno uspešna in so bralci to tudi dokazali. Vsi športniki v zamejstvu se lahko namreč v njem prepoznajo in s tem ovrednotijo svoje delo. Poleg tega so zainteresirane še družine, ki si ponosno ogledujejo svoje junake. S spletno stranjo pa seveda zanimanje upada.

► **Imate že kako zamisel, da bi obdržali bralce?**

► Veliko sem se spraševal o tem in prišel do nekih idej. Zbornik bi lahko brezplačno podarili vsem naročnikom Primorskega dnevnika. Lahko bi jih tudi podeljevali mladim pod konzorcijem ZKB po sledi Galebovega šolskega dnevnika. Prepričan sem namreč, da ima vsakdo koga v družini, ki bi se lahko na slikah prepoznal!

► **Naravnost genialno! Kako pa vam uspe zbrati toliko gradiva za Zbornik?**

► Zadnje čase se manj osredotočam nanj, saj se gradivo dopolnjuje s sprotnim ažuriranjem za spletno stran Slosporta. Pravzaprav pa za slikanje in poročanje športnih dogodkov v zamejstvu porabim ves svoj čas. Ne gre drugače!

► **Pa preidimo torej na spletno stran slosport.org!**

► Ob izdajanju zbornikov sem se spraševal, zakaj ne bi ves material dali na svetovni splet, ki preplavlja naš vsakdan. Septembra 1999 smo tako, z bistveno pomočjo svojega sina Igorja, ki se na računalništvo in grafiko spozna, začeli zadevo. Kot pri vsaki novosti je v začetku prevladovala skeptičnost in nezanimanje, a predvsem mladi so kmalu začeli obiskovati naše strani. Pri tem je vedno bolj pomembna ažuriranost in slikovno gradivo, kar prinaša skokovit narastek obiskovalcev. Iz lastne izkušnje vem, da če se na domači strani ena in ista slika ponavlja nekaj dni, se tja ne bom več vrnil! Zanimanje za našo stran je skokovito naraslo zaradi neverjetne anekdote. Stiki so narasli po zloglasnem prekršku iz letošnjega finala svetovnega nogometnega prvenstva, ko je Zidane posul Materazzija z glavo. Ljudje so se zanimali za sliko prizora in v brskalnikih vtipkovali ime Zidana. Med rezultati se je znašla tudi fotografija z naše spletne strani, v kateri se je še mlada Tanja Romano nasmihala ob Zidanu v dresu Juventusa po tekmi iz leta 1999! Res smešno, kako te lahko usoda izigra!

► **Kako lahko sploh sledite toliko obveznostim hkrati in vse iz dneva v dan objavljate?**

► Ni kaj, dela je neskončno in naporno je. Ker je zanimanje v naglem porastu, mi nekateri redno pomagajo. Rad bi se zahvalil Niku Štoklju, Janu Grgiču in Radu Šušteršiču ter pomoči so-

delavcev Primorskega dnevnika. Zanimivo je, da se zadnje čase veliko ljudi javlja prek e-maila s ponujanjem pomoči za stran!

► **Se Vam ne zdi, da postaja sledenje uspehu pretrd oreh za še tako uigranega posameznika kot ste vi?**

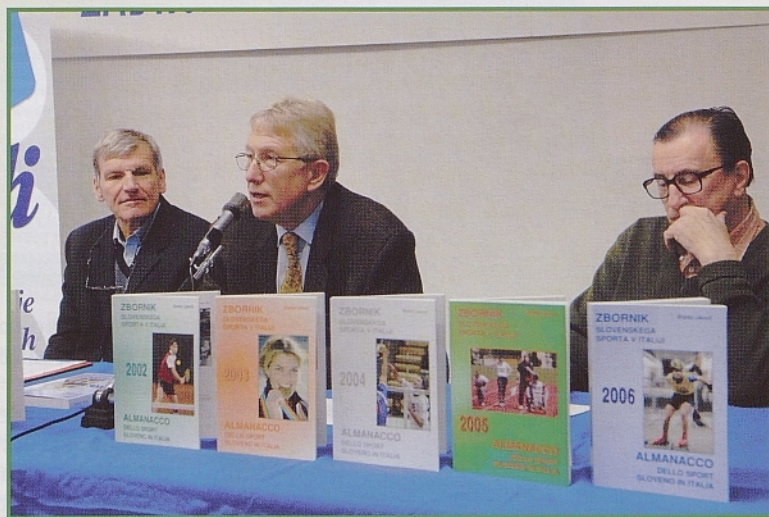
► Seveda, potrebno bi bilo oblikovanje ožje skupine sodelavcev, ki bi delali kot majhna organizacija in upravljali spletno stran Slosport.org! Svet interneta je namreč neusmiljen: ažuriranje s slikovnim gradivom in informacijami je bistveno, grafika torej skoči v ozadje. Prav zaradi tega nimam priložnosti, da bi s sinom spremenil vizualno sliko strani. Pri vsem tem pa je seveda bistveno finančno vprašanje. S pomočjo novih sponzorjev se sicer krepimo (njim se toplo zahvaljujem), a delo mi prinaša le stroške zaradi telefonskih položnic na koncu meseca, kaj šele zaslužek! Zavedam se, da bi bilo potrebno za morebitne bodoče sodelavce honorarno plačilo, ki dopolnjuje samo angažiranost! Rad bi torej dosegel ustrezno ekonomsko stabilnost in kritje, zaradi tega se redno pogajam in dogovarjam.

► **Popolnoma se strinjam z Vami. Ste se ob spletni strani spopadli z novimi preizkušnjami?**

► Mah, na srečo mi pri samem oblikovanju strani pomaga sin, kot že rečeno. Sam hodim okoli, fotografiram v mejah svoje nestrokovnosti, pišem članke, zgodovinske priloge in komentarje ter računam statistike. Z digitalno fotografijo sem si sicer prihranil veliko odvečnega materiala in stroškov, saj nisem noben uradni, izučen fotograf. ("Mislim tako, znaš...kot fotograf nisem nihče...popoln laik...sem si kupil mašino in sedaj slikam...kot zabit kmet!")

► **Kako so lahko vaše statistike na spletni strani tako natančne in redne?**

Na slikah:
Branko Lakovič
med predstavitvijo
Zbornika
slovenskega
športa v Italiji.
Spodaj ob Juriju
Kufersinu in
Bojanu
Pavletiču (foto
KROMA).

► Ponedeljek je zame rezerviran za statistike. Rezultate, ki jih zbiram ob koncu tedna, izračunam, kaj seštejem, delim in delo je opravljeno! Najbolj se trudim pri košarkarskih in nogometnih statistikah, za odbojko je lažje! Na žalost bi morali izumiti nov program Excella, ki bi lahko računal tako in tako... (ponudil mi je zamisel novega programa, ki bi znal seštevati stolpce in kolone istočasno, čudne formule in variante)

► Celo programersko žilico nosite v sebi! Nam lahko razkrijete, katerim športom najraje sledite?

► Nekoč so mi rekli, da sem ponorel zaradi košarke, saj sem o njej vedno pisal in poročal. Danes me zanimata še odbojka in nogomet, sledim pa vsem športom, hodim celo na lokostrelska tekmovanja.

► Vas celoživljenjsko delo v športnem novinarstvu ni izmučilo?

► Niti najmanj. Seveda je delo naporno in utrujajoče, po upokojitvi sem sanjal, da bom lahko začel obiskovati gledališče, slediti preda-

vanjem in politiki, a je časa manj kot prej! Tovrstno delo mi je všeč in zanj živim, rad bi poudaril podvige naših fantov in, predvsem s spletno stranjo, predstavil zamejski šport večinskemu prebivalstvu in sosedom. Stiki spletne strani kažejo zanimanje celo iz Kanade, Maroka in Francije, kar poudarja povezanost Slovencev z domovino!

► Za konec pa še o zadnjih dosežkih strani **Slosport.org** in željah za bodočnost.

► Ravno prejšnji dan smo s stranjo dosegli rekordno število stikov v enem letu, preko 2 milijona namreč, v ponedeljek pa je bilo rekordnih 30 tisoč stikov. To so izjemne številke, ki me vsakodnevno presenečajo in poplačajo moje delo!

Žal je prostora premalo, da bi zapisal vse, kar je privrelo iz besed nasmejanega in odprtomislečega gospoda. Pogovor z njim me je povsem navdušil in prevzel, žal pa je imel po dveh proslavah in intervjujem z mano le še malo časa: moral je namreč domov, da bi opisal in objavil dogodke že pred nočjo! Novim bogatim preizkušnjam naproti – kot da jih v svojem življenju še ni doživel dovolj... Zamejstvo mu je hvaležno!

Jernej Šček

ZAKON IN PRAVICE

EVROPSKIH MANJŠIN

Pogovor s predstavnikom YEN-a Matjažem Jakličem

Konec oktobra je v južnotirolskem Bocnu potekala konferenca z naslovom "Minorities – Law and Rights" (Manjšine – zakon in pravice). Od srede do sobote je južnotirolska mladinska organizacija Südtiroler Jugendring pripravila poseben spored za mlade. V imenu slovenske manjšine v Italiji sta se srečanja udeležila Matjaž Jaklič in Danilo Pahor, in sicer kot predstavnika krožka MOSP – Mladi v odkrivanju skupnih poti in Mladinske sekcije Slovenske skupnosti.

O tridnevnem bivanju na Južnem Tirolskem smo se pogovorili z Matjažem Jakličem.

► Kakšnega značaja je bilo srečanje, ki je potekalo v Bocnu?

► Seminar o zaščiti evropskih manjšin so priredile politične in družbene organizacije nemške manjšine na Južnem Tirols-

kem. Udeležili smo se ga mlajši manjšinci, ki smo včlanjeni v organizacijo YEN (Youth of European Nationalities) in starejši, ki so združeni v FUEN-u (Federal Union of European Nationalities). Prisotni pa so ►►

bili tudi predstavniki Evropskega urada za manj razširjene jezike EBLUL.

► Kako je srečanje potekalo?

► V Bocen smo prispeli v sredo. Zvečer smo si v kinu ogledali film "The wind shakes the Barley" (Veter trese ječmenov klas). Bila je to italijanska premiera tega filma. Film je zgodba o irskih republikancih, ki so se v letih 1919-1920 uprli Angležem. Po samem ogledu filma je potekal pogovor s Francieom Molloyem, predstavnikom severnoirskega političnega gibanja Sinn Féin.

► Kako pa predavanja?

► Predavanja so potekala v četrtek in petek dopoldne. Sprejeli so nas v centru EURAC (European Academy), ki je zaseben institut za raziskave. Vsaka manjšina je na krakto predstavila lastne probleme glede zakonodaje. S posebnim zanimanjem smo poslušali predstavnike manjšin iz Walesa in Baskovske dežele.

Valizani se namreč še posebno zavzemajo za promocijo jezika med mladimi. Manjšinski jezik je treba po njihovem za mlade narediti privlačen in zanimiv. Z veseljem lahko ugotavljamo, da ponekod število govorcev manjšinskih jezikov narašča.

Tokratno srečanje je bilo še posebno zanimivo, saj smo lahko prvič spoznali tudi nove manjšine, ki doslej z njimi nismo še sodelovali. Naj tu omenim Ruse v Estoniji in Bretonce iz Francije.

► Toliko glede "uradnega dela". Kaj pa ste priredili mladi?

► V četrtek popoldan smo mladi pri YEN-u organizirali Exchange Market. EM je razstava, na kateri ima vsaka manjšina na razpolago svoj prostor, na katerem se lahko predstavi.

► S čim se je predstavila slovenska manjšina v Italiji?

► V glavnem smo razstavili publikacije, ki izhajajo v okviru naših ustanov - Mladika, Rast. Ker že več let uspešno sodelujemo s slovensko manjšino v Avstriji, smo predstavili tudi bilten Punt, ki je glasilo Kluba slovenskih študentov in študentk na Dunaju.

► Kako pa druge manjšine?

► V glavnem je šlo tudi pri ostalih za promocijski material, ponekod pa je bila na ogled oziroma pokušino tudi kuhinja.

► Program je predvideval tudi sprostitveni del, kajne?

► Tako je. V petek popoldan smo odšli na avtobusni izlet po ladijskih dolinah Badia in Gardena. V dolini Badia smo si ogledali ladijski muzej, ki na nazoren način prikazuje naseleitev in kulturno dediščino Ladincev v Dolomitih.

► Kako je organizirana ladijska manjšina?

► Mladinska organizacija ladijske skupnosti se imenuje GML (Grup dla mendranza ladina). Südtiroler Jugendring pa poleg Nemcev na južnem Tirolskem v svoje vrste vključuje tudi Ladince. Predsednica SJR Kathia Nocker je Ladinka.

► Katere so načrtovane dejavnosti pri YEN-u?

► Organizacija se je v zadnjih desetih letih zelo razširila in nujno je njeno prestrukturiranje. Treba bo pregledati oziroma znova napisati njen statut.

YEN danes stremi za tem, da bi v svoje vrste vključil predvsem manjšine na Balkanu, pribaltskih državah, Franciji in Španiji. Naš predsednik Aleksander Studen-Kirchner se je namreč pred kratkim mudil v Romuniji in Makedoniji na obisku pri Aromuncih.

Izmenjave bodo letos potekale tudi pozimi, kar je novost. Mudili se bomo v Švici. Ob velikih noči pa bo redni seminar organizacije potekal pri Okci-tancih v Franciji.

► Kaj načrtujeta MOSP in Ms Ssk?

► Naslednje poletje bo MOSP na Tržaškem organiziral t.i. "Sternwanderung", ki je tradicionalno poletno srečanje predstavnikov organizacij, ki so vključene v YEN.

Primož Sturman

Posnetki s seminarja v Bocnu (foto R. Mittermair).

Levo v sredi: Matjaž Jaklič (foto Martin Maver)

(ZAMEJSKI) MEDIJI – MOJA LJUBEZEN

Sošolko sva v preteklem letu napisali seminarsko nalogo o manjšinskih medijih. V okviru te sva tudi izvedli kratko anketo med goriškimi dijaki. Ker je takrat še obstajal Primorski pes, v tem prispevku ne bo ne duha ne sluha o Klopu, novi mladinski prilogi Primorskega dnevnika.

Anketirali sva 38 dijakov slovenskih višjih srednjih šol v Gorici. Velika večina teh je bila stara med 16 in 18 let. Prišli sva do zanimivih ugotovitev. Nekatere so bile pričakovane, nekatere pa sploh ne.

Velika večina anketirancev je odgovorila, da radio posluša občasno, precejšen odstotek pa ga posluša kar vsak dan. Kaj pa Radio Trst A? No, tu je situacija nekoliko različna ... Velika večina dijakov ga ne posluša nikoli, ostali pa ga poslušajo občasno.

Velika večina anketirancev je odgovorila, da gleda televizijo vsak dan (le kdo pa je ne gleda vsak dan dandanes?!?). Kaj pa slovenski televizijski program RAI? No, tudi tu se niso dijaki izkazali ravno najbolje... Velika večina ga gleda le občasno, ostali pa ga sploh ne.

Zanimive odgovore sva dobili, ko sva vprašali, katere oddaje jih na našem radiu in televiziji najbolj zanimajo. Kar 55% anketirancev na to vprašanje ni odgovorilo. Kaj jih res nič ne zanima? Ostali "pogumneži" so napisali, da jih zanimajo šport, vreme, dnevnik in goriška scena.

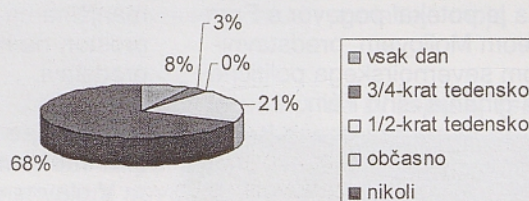
Nato so naju zanimali še časopisi in revije. Dijaki so morali prosto odgovarjati na vprašanje, katere časopise in revije berejo na splošno, ne glede na jezik. Tu je kar 71% anketirancev

odgovorilo, da bere Primorski dnevnik. Med pogostimi odgovori so bili še *Il piccolo, Corriere della sera* in *La Repubblica*. Vprašali sva tudi, če berejo manjšinske revije na internetu in le en anketiraneec je odgovoril, da bere Primorski dnevnik in *No-vi glas*.

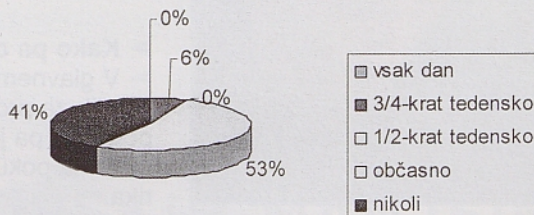
Ker je bila anketa vendarle namenjena mladim, naju je zanimalo, katere revije, namenjene mladim berejo. 68% anketirancev je odgovorilo, da takih revij ne bere, ostali pa so navajali revije glede na svoja zanimanja: šport, avtomobilizem, računalništvo, balet ...

Nato naju je zanimalo, katere manjšinske časopise in revije (tudi priloge - oz. samo priloge, saj trenutno še ne izhaja nobena revija, ki bi bila v celoti namenjena mladini) namenjene mladim berejo. Tudi tu je 66% anketirancev odgovorilo, da ne bere nobene take revije. Za Rast se je odločilo 7% dijakov, za Primorskega psa pa 10%, medtem ko se je kar 16% odločilo za Primorski dnevnik, ki ne spada ravno v mladinsko časopisje. Med ostalimi odgovori sta se

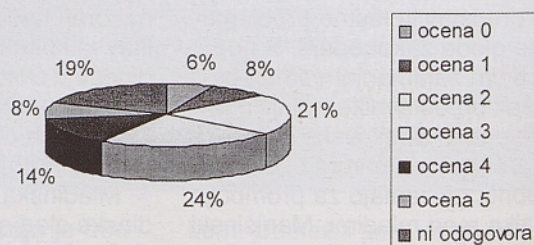
Pogostost poslušanja Radia Trst A

Pogostost gledanja slovenskega programa RAI

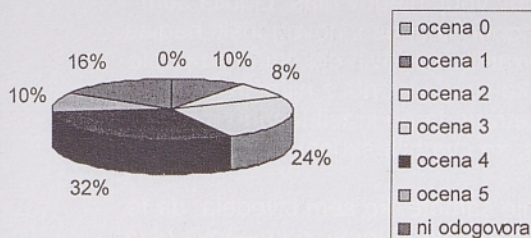
Zadovoljstvo z radiem in tv

znašla tudi Pastirček in Galeb, ki sta prej otroški kot mladinski reviji.

Zanimalo naju je tudi njihovo zadovoljstvo z našimi medi-

Zadovoljstvo s časopisi in revijami

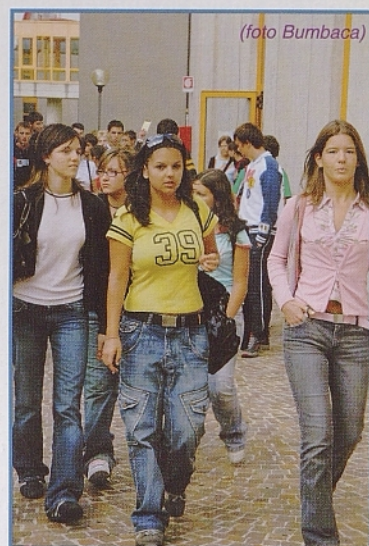

ji. Večinoma so bili še kar zadovoljni, morda rahlo bolj zadovoljni s časopisi.

Pri zadnjem vprašanju sva dali dijakom prosto pot, da napišejo svoje predloge in

mnenja. Spet je velika večina pustila odgovor prazen, nekateri pa so se vendarle potrudili in nekaj napisali. Nekateri so si želeli več svetovnih novic, nekateri pa več o zamejskem športu. Nekdo pa je hotel slovenski Topgirl in zanimivo je, da si je to želel anketiranec moškega spola.

Anketa ni ravno zadovoljiva, saj sva ugotovili, da razen Primorskega dnevnika dijaki spremljajo bolj malo manjšinske medije. Kar me je res začudilo pa je bilo, da so v tako majhnem številu poznali in brali Rast ter Primorskega psa. Očitno bomo morali ustvarjalci teh dveh revij sprejeti izziv in doseči res publiko, kateri sta ti dve publikaciji namenjeni ... mlade. Še vedno upam, da so rezultati taki samo zato, ker sva anketirali tako majhno število dijakov in

(foto Bumbaca)

da se množice mladih, ki nas berejo, nahajajo v nekem skrivnem kotu s svojim izvidom Rasti in (sedaj že) Kłopa v rokah.

Slavica Radinja

Valentina Oblak

ČRNI BISERI

Nasmehnem se.

“Le kje so vas našli?...”

“Najbrž v kinder jajčkul!”

In spet bruhnejo v smeh. Ne prenašam jih, ko se tako neumno krohotajo.

“Ste pa res nezreli...”

“To pa že ne! Smo otročki, ne pa NEZRELI! Je velika razlika...”

Spet se mi režijo. Reši me On, ki pritisne na oranžni gumb, utripajoča lučka pa oznanja, da bova morala na naslednji postaji izstopiti. Vsta-

ne, prime me za roko, pokima prijateljem, ki se odpravljajo na popivanje na Kras. Jaz jim pokažem jezik, skupaj prideva do izhoda, vrata se sikajoče odprejo. Zeleni avtobus krene proti sivi cesti, midva pa kreneva proti zelene-

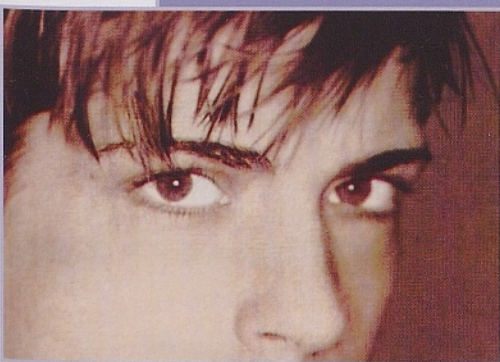
mu gozdu, daleč od sivine, daleč od sveta. Sprehajava se s prepletenimi prsti. Ustavim ga. Poljubim ga. Nadaljujema. Močneje stisnem njegovo dlan. Daje mi gotovost. Tako rada ga imam. Brez strahu in brez upanj, enostavno, preprosto, samo – ljubim ga! Objamem ga z vso močjo in mu dahnem v uho.

“Nikoli te nočem izgubiti!”

“In me nikoli ne boš!”

Objeta skupaj padeva na tla in se valjava po travi. Naenkrat začutim ostro bolečino na levi nogi, tla pod mano so trda in mrzla. Obraz imam zmaščen na tleh, vse okrog mene pa – Kraljevina prahu.

Sanje. Spet. Na tleh sem, v svoji sobi. Objamem blazino. Sama sebi stiskam desno roko z levico. Še omamljena od sladkih sanj vstanem. Nedelja. Kljub temu da se moram tudi učiti zgodovino, si vzamem čas in kot prvo odprem edino stvar, ki je (skoraj) perfektno pospravljena v moji sobi: omara. Ozrem se po oblačilih. Ne, danes se mi ne da pospravljati. Zagledam se v ogledalo in pomislim: sem pa res obupna! Sekundo kasneje me spreleti misel: od kdaj pa

(dalje) ►►

« sem sploh začela tako razmišljati? Postajam prototip tipične najstnice: nezadovoljna sem sama s sabo, obnašam se, kot da mi sploh ni mar za šolo, vendar se znova in znova sprašujem:

“Zakaj mi ni uspelo narediti bolje?!”

Tudi profesorica to dobro ve, zato me zaprepadena gleda, ko se pačim pred razredom in mi ponovno, z razočaranjem napiše nestabilen 6/7 ob moje ime. Pogledam jo. Lažen nasmeh mi prevzame obraz in prisili vsako mišico mojega obraza, da se veseli komaj zadostne ocene. A oči, oči ne lažejo nikoli. Že skoraj se mi solza prebije do lica, ker moje srce ne vzdrži ponovnega razočaranja.

“Zakaj, zakaj se malo ne potrudim?”

Če se ne potrudim zdaj, bo potem vedno težje... Začnem se glasno smejati za neko bedarijo – premagala sem solzo, ki se sedaj sramežljivo vrne v najbolj skrit del mojega srca, ki ga še sama ne poznam. A to ni znak ne poguma ne zrelosti. Večkrat z grenkobo pomislim, da sem bila bolj zrela pri enajstih letih. Točno sem vedela, kaj hočem od življenja...

Moja mama vdre v sobo in mi z nasmehom na obrazu vošči dobro jutro. Že dolgo je nisem videla tako dobre volje. Na hitro preženem misli, ki so se mi še par sekund prej motale po glavi. Nov dan, nov začetek.

FLASH-BACK – prejšnja sobota –

Stopam po nabito polni dvorani. Udarim ob nekoga, poznan nasmešek mi zapleše pred očmi in znana usta me nagovorijo:

“Hej! Koliko časa! Nazadnje si se le prikazala! Kako je kaj s tabo?”

Iskrene oči se mi prodorno zazrejo v notranjost, da bi iz mene razbrale kakšen občutek. Zaprem polkna, da pogled ne more vame in odgovorim skozi zaprta vrata svojih čustev s hlinjenim nasmehom:

“Vse v redu... Ja... No... mislim... lahko bi bilo, vendar... In s tabo? Je kaj novega?”

Ugriznem se v jezik. Res sem PATETIČNA. Seveda je z njim vse v redu, ne vidiva se od tistega večera, ko... Zagledam se v vranje črno glavo. Počasi se obrača in pokaže drugi polovici zemeljske oble prav tako temne, bleščeče oči in oslepljiv, bel nasmeh. Prav takšen je bil, ko sem ga prvič srečala. Najine oči se za trenutek srečajo. Trenutek, ki pa je zame daljši od neskončnosti.

Nekoč mi je ta trenutek, so mi te oči, mi je ta stik pomenil vse. Zame je bilo to celo življenje. Ljubila sem ga z vsem srcem, z vso dušo, z vsem telesom. Ljubila sem njegove vedno razmršene lase, njegove oči, njegov vonj, njegov glas. Ljubila sem tudi njegov nemogoči, neznosni novogoriški naglas. Nikoli ne bom pozabila njegovih oči, kako so poplesovale po meni, ko sem govorila z njim, in njegovega nasmeha, ki je radodarno krasil fasado njegovega obraza vsakič, ko sva bila skupaj.

“Ljubim te...”

Tavanje, iskanje samote, ko sem izvedela, da te besede niso več namenjene meni, da njegova usta ne bodo več iskala mojih, temveč njena. V roki stiskam biser, ki mi ga je podaril za rojstni dan.

TRI MESECE KASNEJE Sobota.

Tople roke se dvigajo po mojem telesu. Razbija joča glasba, kot moje srce, oslepljive luči kot misel nanj. Obrnem se in se zazrem v tuj obraz. Nasmeh izgine z mojega obraza in vsa sreča splahni iz mojega srca. Sedaj je v njem le tema. Odprla sem mu svoje srce, a vanj so namesto njega prišli le mrz in tema, neskončna tema. Nikoli več ne bom mogla tako ljubiti! Zjočem se. Stečem proč. Želim si, da bi lahko rekla “hočem umreti”. A ne. Umreti ne. Nikoli. Dva nova črna bisera iščeta moj pogled. Njegova. On je sedaj pomemben. To sta prava bisera, ki ju že celo življenje čakam.

Bisera v njegovih očeh.

Zjočem se.

« (UVODNIK – dalje s 1. strani)

Pod takimi pogoji si lahko nekoliko zaskrbljeni predstavljamo, kako se bo situacija razpletla. Zdi se, da vajeti sveta sedaj drži v rokah Ahmadinejad: če nadaljuje z razvojem jedrske tehnologije, bo zahodni svet gotovo posegel, da bi to nevarnost zastavil. Zelo možno bi v takem primeru bilo, da bi ZDA s svojimi zavezniki napadle Iran z namenom, da bi odstavile sedanjega predsednika in postavile novega, bolj naklonjenega trgovanju z zahodnimi državami. Irak, Af-

ghanistan in Izrael bi bile države, iz katerih bi se ta napad začel, zavezniki pa naj bi bile predvsem velike evropske države, ki hočejo obdržati dobre stike in moč v odnosih z Američani. Nasprotoval bi jim ob Iranu cel arabski svet, od Hezbolaha do Hamasa, talibani in Al Kaida. Na njihovo stran bi verjetno stopili še Kitajska ter Rusija, ki bi v tem sporu imeli možnost, da si pridobita simpatije arabskega sveta in zaloge petroleja ter energije.

Ahmadinejad pa bi se lah-

ko tudi odločil, da prekine nevarno pot do nuklearne tehnologije, ki bi v vsakem primeru spravila v težave najprej Iran sam, in se raje posveti notranjim državnim problemom ter si tako zavaruje prestol.

Vse te hipoteze lahko zgledajo sad bujne domišljije ali drznosti, gotovo pa je, da je Bližnji vzhod trenutno zelo delikatna točka na svetovni šahovnici, ki lahko prelomi sedanje ravnovesje.

Simon Gergolet